

Camellia

夜凌希
เย่หลิงซี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道
กล่าวว่า
คุณหนูไทย
อย่างข้า
เป็นดาว
ภาคนี้!

6

ตอนที่ 201 ลูกไม้ของหลัวอี้วี่

“ท่านคิดทำเช่นไร” ลู่จื่อเหยาครุ่นคิดอย่างใจลอยครั้งก่อนวัน
จากนั้นจึงสอบถามความเห็นของหลินอี้หนาน ยามนี้เรื่องของ
หลินร่วเสวี่ เรื่องของหลัวอี้วี่ และเรื่องของเจียงเว่ยต่างมาสม
รวมกัน ทำให้นางจนปัญญาที่จะแยกร่างไปจัดการได้ โชคดี
ที่หนานกง nú เอ๋อร์ออกเรือนไปกับหลินอี้เสยงแล้ว ลู่จื่อเหยา
คิดว่าต่อให้หลัวอี้วี่ชั่วร้ายสักเพียงใด ก็ไม่มีทางกล้า
กลับมาข้องแวะกับหลินอี้เสยงรวดเร็วเช่นนี้แน่ มิเช่นนั้น
ด้วยนิสัยใจคอของหนานกง nú เอ๋อร์ ต่อไปนางไม่มีวันใช้ชีวิต
อย่างสงบสุขแน่

หลินอี้หนานมิได้ตอบลู่จื่อเหยาทันที แต่กลับมอง
หลินร่วเสวี่ซึ่งปรากฏอยู่ในครรลองจักษุแทน พร้อมเอ่ยเนิบ ๆ
ขึ้นมาว่า “ขอข้าลองคิดดูสักหน่อยก็แล้วกัน”

หลินอี้หนานกับลู่จื่อเหยาตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้า
คายไม่ออก โชคดีที่หลินมู่ไปมิได้ต้องการดึงพวกเขาเข้ามา

ส่วนร่วมกับสงครามที่ปราศจากการใช้อาวุธประหัตประหารนี้
อีกทั้งต้องตัดสินใจเลือกว่าจะอยู่ฝ่ายเดียวกับเขาหรือว่าสองเต้

ลูจื่อเหยากับหลินอี้หนานนั่งอยู่ในจวนมู่อ๋อง หลังจาก
ได้ฟังถ้อยคำของหลินมู่ไปแล้วก็รับคำขอของเขาทันทีโดยมิต้อง
ขบคิดให้มากนัก

หลินมู่ไปเพียงอยากให้พวกเขาจัดการเรื่องของเจียงเว่ย
เท่านั้น ยามนี้เขาไม่มีเวลามารับมือกับตัวละครตัวเล็ก ๆ เช่นนี้
ส่วนลูจื่อเหยาก็นึกดีที่จะช่วยเขาในเรื่องนี้มากเช่นกัน

“ฝ่าบาททรงเลือกเสียวเสวียแล้วจริงหรือเจ้าคะ?”
ลูจื่อเหยาขมวดคิ้วถาม

หลินมู่ไปเหลือบมองลูจื่อเหยา หลังจากนั่งเงิบไป
ครู่หนึ่งจึงตอบว่า “เขาเรียกตัวข้าเพื่อคุยเรื่องนี้แล้ว”

ฮองเต้หงายไฟต่อหลินมู่ไปอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ซึ่ง
หลินมู่ไปย่อมไม่มีวันเห็นด้วยเป็นธรรมดา ลูจื่อเหยาไม่ยอม
ถามว่าการสนทนาของทั้งสองคนเป็นไปในทิศทางใด เพียงแต่
แต่ใช้ความคิดก็นึกออกแล้วว่าตอนนั้นจะมีบรรยากาศเป็น
เช่นไร หลินมู่ไปซึ่งเป็นท่านอามีสิทธิ์และอำนาจที่จะแสดง

ความเห็นเรื่องการอภิเษกสมรสของหลินรว่วเสวี่ย ถึงกระนั้น หากคิดที่จะคัดค้านให้จงได้ จักต้องหยิบยกเหตุผลที่มีน้ำหนัก มาประกอบ เห็นชัดว่าฮ่องเต้ต้องการบีบให้หลินมู่ไปปล่อยมือ จากจื่อหิงซวงสองแม่ลูก...

ลู่อื่อเหยาไม่ได้ถามไถ่อันใดอีก นางเดินออกมาจาก ประตูใหญ่ของจวนมู่อ่องพร้อมหลินอี่หนาน ทั้งสองคนเดิน กลับไปอย่างช้า ๆ ระหว่างนั้นลู่อื่อเหยาจึงถามด้วยความกังวลว่า “หากมู่อ่องฉวยโอกาสก่อกบฏ ฝ่าบาทจะทำเช่นไร”

“หากไม่ถึงคราวจำเป็น ไม่มีใครเดินไปถึงจุดนั้นแน่ มิหนำซ้ำในเมื่อฮ่องเต้ยอมให้จื่อหิงซวงอยู่ในวังแต่โดยดีนาน หลายปีถึงเพียงนี้ นั่นหมายความว่าเขายังมีวิธีการที่จะสะกด หลินมู่ไปกับจื่อหิงซวง”

หลินอี่หนานกล่าวด้วยสีหน้าหนักใจเล็กน้อย สิ่งนี้ทำให้ ลู่อื่อเหยาตระหนักได้อีกครั้งว่า หลินอวี่นหลงมิใช่ธรรมดา

หลิวอวี่ซึ่งตระเวนรอนแรมมานานหลายเดือนจน ในที่สุดก็ได้กลับมาที่แคว้นเซี่ยไห่ ไม่เคยรู้สึกอย่างลึกซึ้งว่า ชีวิตของมนุษย์ช่วงพิสดารถึงเพียงนี้เช่นยามนี้มาก่อน

หลังจากหลบหนีจากความตายก็ได้กลับมาใช้ชีวิตที่นางไม่เคยได้เสพสุขมาก่อนในวังหลวง นอกจากยิ้มแยมแล้ว หลัวอ้อวี้ก็ปราศจากสีหน้าอื่นใดอีก

สรรพสิ่งบนโลกล้วนยากจะคาดเดา นางคิดไม่ถึงว่า ช่วงที่นางจากไป เมืองหลวงจะเปลี่ยนแปลงราวกับพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินเช่นนี้

ตระกูลเซียสฺยูลิน เซียเหยาจบชีวิต หากรู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ตั้งแต่แรก ไยตอนนั้นนางต้องทนทุกข์ถึงเพียงนั้นด้วยเล่า

หลัวอ้อวี้เปี่ยมด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ แต่เมื่อคิดได้ว่าเซียเหยาตายไปแล้ว ความรู้สึกนั้นก็อันตรธานไปอย่างรวดเร็ว อย่างน้อยตนยังมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้เพียงพอแล้ว มิหนำซ้ำเมื่อลองคิดดูอีกครา การที่นางมีชีวิตรอดมาจนถึงทุกวันนี้ บางทีอาจเพราะตระกูลเซียสฺยูลินเสียด้วยซ้ำ

“ท่านอ๋อง ฝ่าบาททรงมีพระราชโองการ หากปราศจากพระบรมราชานุญาต ห้ามผู้ใดเข้าใกล้ราชทูตที่มาจากแคว้นชิงหมิงเด็ดขาด”

เสียงที่ดังแว่วมาจากนอกประตูทำให้หลิวอ้อวิตกใจ นางลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ประตู ครั้นผลักรอกเพื่อมองดูก็เป็นไปตามที่คาดไว้

สายตาของหลิวอ้อวีแปรเปลี่ยนในบัดดล ทว่าเมื่อเห็นคนอื่นผู้หนึ่งที่อยู่ ณ มุมหนึ่งของลานตำหนัก นางก็เก็บงำความรู้สึกทั้งหมดอีกครั้ง

หลิวอ้อวีเพียงมองหลินอ้อเสียงอีกสองสามครา จากนั้นจึงเดินออกจากห้องไปหาชายที่อยู่ในลานตำหนักผู้นั้น

หลิวอ้อวีมองไปหสี่เงินซึ่งกำลังหลับตาพักผ่อนอาบแดดอย่างขวิญอ่อนเล็กน้อย จากนั้นจึงพูดเสียงต่ำขึ้นมาว่า “ข้าอยากกลับบ้านไปพบท่านพ่อท่านแม่ของข้าสักหน่อย ได้หรือไม่”

น้ำเสียงระแวดระวังของหลิวอ้อวีทำให้ไปหสี่เงินค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา เขามองหลิวอ้อวีด้วยท่าที่สบายๆ จากนั้นจึงมองหลินอ้อเสียงที่ยังมิได้จากไปทางนั้น พร้อมกล่าวระคนยิ้มเล็กน้อย “เจ้าควรไปถามฝ่าบาท”

ท่าที่ไม่นำพาของไปหล่นเงินทำให้หลิวอ้อวิโล่งใจอย่าง
น่าประหลาด หลินอ้อเสียงเห็นรูปแบบการมีปฏิสัมพันธ์ของคนทั้ง
สองอยู่ในสายตา และเริ่มสนใจชาวแคว้นชิงหมิงซึ่งยังไม่เคย
มีโอกาสดูด้วยผู้นี้

เห็นที่เขาคงเป็นหัวหน้าของคนพวกนี้ มีหน้าซ้ำ
หนานกงนิ้วเออร์ยังพูดเช่นกันว่าช่วงที่นางอยู่ที่ชายแดนนั้น
ไม่เคยพบชายผู้นี้มาก่อน

หลินอ้อเสียงหมุนกายจากไป เมื่อออกจากวังหลวงก็สั่งให้
คนไปเฝ้าจับตาดูจวนตระกูลหลิว ถึงกระนั้นผ่านไปหนึ่งวันถึงจะ
ได้รับข่าวการกลับจวนของหลิวอ้อวี

ยามฟ้ามืด หลินอ้อเสียงมาถึงละแวกจวนตระกูลหลิว
ตามลำพัง จากนั้นก็ยืนมองสำรวจอยู่ในตรอกขนาดเล็ก
เป็นเวลานานก่อนที่จะเริ่มเคลื่อนไหว

ห้องของหลิวอ้อวีสว่างไสว ทว่าภายในลานเรือนกลับ
โหล่งครึกครื้นคอยเฝ้าระวัง หลินอ้อเสียงรู้สึกแปลกพิกลอยู่บ้าง
เขาจึงลองไปดูที่ห้องของหลิวเซิงหยวนกับฮูหยิน จากนั้นก็
ย้อนกลับมาที่นี่และมุดเข้าห้องของหลิวอ้อวี

ในอดีตเขาเคยมาจวนตระกูลหลิวหลายครา ดังนั้น จึงคุ้นเคยกับทุกสิ่งของที่นี้ เขานั่งอยู่บนตั่งด้วยแววตาล้ำลึก รอคอยให้หลิวอ้อวีกลับมาจากห้องของหลิวเซิงหยวนอย่าง อดทน พริบตาที่ประตูถูกผลักเปิดก็ลุกขึ้นยืนทันที

บัดนี้ไม่ว่าหลิวอ้อวีจะเี่ยงอย่างไรที่ใดล้วนมีผู้ติดตาม ข้างกายเสมอ ความรู้สึกที่ถูกคนเฝ้าจับตาดูตลอดเวลาเช่นนี้ ทำให้นางอึดอัดยิ่งนัก วันนั้นนางพูดต่อหน้าหลินอ้อเสียงว่าจะ กลับจวน แต่วันนี้พอกลับมาแล้วกลับไม่เห็นแม้แต่เงาของเขา นางพูดกับองครักษ์ที่เฝ้าส่งมาและกำลังทำหน้าที่เฝ้าประตู ด้วยความผิดหวังเล็กน้อย “ข้าอยากจะพักผ่อนแล้ว พรุ่งนี้เช้า พวกเราจะกลับวัง” จากนั้นก็ปิดประตูหน้าต่าง ถอดชุดด้วย สีหน้าเหนื่อยล้า และดับตะเกียงเพื่อขึ้นเตียงพักผ่อน

ลมหายใจของคนแปลกหน้าทำให้หลิวอ้อวีอยากจะ กรีดร้องขึ้นมาทันที แต่ยังมีทัศนสมความตั้งใจ ปากก็ถูกอุดไว้ เสียแล้ว ส่วนร่างกายก็ถูกอีกฝ่ายควบคุมไว้

“ข้าเอง”

เสียงของหลินอี้เสียงลอยเข้าโสต ร่างอันแข็งทื่อของ หลิวอี้วี่จึงค่อยๆ ผ่อนคลายลง

“ท่านอ๋องมากลางดึกกลางคืนเช่นนี้ หากให้ผู้อื่นรู้เข้า จะถูกติฉินนินทาได้แน่เจ้าคะ”

หลิวอี้วี่หอบหายใจหลังจากที่หลินอี้เสียงนำมือที่ อุดปากนางออกไปแล้ว จากนั้นจึงพูดกระซิบด้วยท่าที่เสแสร้ง

เมื่อหลินอี้เสียงได้ฟังคำพูดของนางก็หัวเราะกระเซ้า

“หากไม่ยากให้เข้ามา เช่นนั้นเข้าไปก็ได้”

พอพูดจบหลินอี้เสียงก็ทำท่าว่าจะเดินออกจากห้อง

หลิวอี้วี่ได้ยินเขาพูดเช่นนี้ก็รีบขัดขวางเอาไว้ นางดึง มือหลินอี้เสียงพร้อมกล่าวด้วยความแค้นใจเล็กน้อย “ข้าพูดแค่ ประโยคเดียวเอง ท่านอ๋องยังหักใจไม่ได้จริง ๆ อีกนะ”

หลินอี้เสียงหัวเราะอย่างไร้เสียง จากนั้นจึงหมุนกาย กลับไปและปล่อยให้หลิวอี้วี่งเขาเดินไปถึงขอบเตียง

ทั้งสองคนนั่งอยู่บนขอบเตียงท่ามกลางความมืด
เนื่องจากเมืองครักซ์เฝ้าอยู่ข้างนอก ดังนั้นจึงต้องควบคุมเสียง
ยามสนทนาให้แผ่วเบามากด้วยความระมัดระวัง

“คิดไม่ถึงว่าท่านอ่อนงจะเคลื่อนไหวรวดเร็วเช่นนี้ พอ
เซี่ยเหยาตายแล้วก็สู้ขอพระชายาต่อเนื่องถึงสองคน มาหาข้า
กลางดึกเช่นนี้ ไม่กลัวว่าทั้งสองท่านที่อยู่ที่บ้านจะรู้เข้าหรือ
เจ้าคะ?”

นางไม่รู้จักมักคุ้นลู่จื่อจึงผู้นั้น แต่ความป้าเถื่อนและ
เอาแต่ใจของหนานกงนิ้วเออร์ไม่มีผู้ใดไม่รู้

“เจ้าอยากคุยเรื่องพวกนี้กับข้าอย่างนั้นหรือ” หลินอี้เสียง
ไม่แยแสความยั่วเย้าประชดประชันที่แฝงอยู่ในคำพูดของนาง
แต่เปลี่ยนเรื่องถามว่า “หากคราแรกเจ้าไม่เกิดเรื่องขึ้นเสียก่อน
คิดว่าบัดนี้จวนต้องของข้าต้องมีที่ของเจ้าแล้วเช่นกัน เจ้าไปอยู่
ที่แคว้นชิงหมิงและกลายเป็นราชทูตของแคว้นชิงหมิงได้อย่างไร
ไม่คิดจะอธิบายข้าสักหน่อยหรือ”

หลิวอิวี่ไต่ยีนน้ำเสียงเย็นชาของหลินอี่เสียงก็รู้แล้วว่า เขาไม่สบอารมณ์ นางแม้มปาก เรื่องบางอย่างใช้ว่าไม่อยากจะบอก แต่ไม่รู้ว่าควรเอ่ยปากเช่นไรต่างหาก

นาง “เคยตาย” มาก่อน นั่นเป็นเพราะนางไม่ยินยอมมีสิทธิอะไร ทั้งที่นางกับเขามีความรู้สึกที่ดีต่อกันถึงเพียงนั้น แต่กลับต้องทนดูเขาแต่งงานกับเซี่ยเหยา ส่วนตนต้องฟังเซี่ยเหยาผู้นั้นเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้อกับเขาอย่างโง่งมมาย

หลินอี่เสียง หลินอี่เสียง หลินอี่เสียง ขอเพียงหลิวอิวี่นึกถึงเซี่ยเหยาในตอนนั้นซึ่งเอาแต่พูดชื่อนี้ติดปากทั้งวัน มีหน้าซ้ำขณะที่พูดสามคำนี้ยังแสดงสีหน้าเบิกบานใจและหวานชื่น นางก็รู้สึกสะอิดสะเอียนจากกันบึ้งของหัวใจ ถึงกระนั้นนางก็ทำอะไรไม่ได้เช่นเดียวกัน ผู้ใดใช้ให้อีกฝ่ายเป็นถึงบุตรของจอมทัพพิทักษ์แผ่นดินผู้ยิ่งใหญ่กันเล่า

ขณะนั้นไม่มีใครไม่รู้เรื่องการอภิเษกสมรสของหลินอี่เสียงกับเซี่ยเหยา ทุกคนล้วนบอกว่าพวกเขาเป็นคู่สร้างคู่สม ชมนกกันว่าพวกเขาเปรียบเสมือนกิ่งทองใบหยก มีเพียงหลิวอิวี่ที่รู้ว่าใจของหลินอี่เสียงปราศจากเซี่ยเหยาแม้แต่หยอก ผู้ที่เขาชอบคือนางต่างหาก

หลิวอิวซึ่งเดินมาถึงทางตันจึงคิดแผนการหนึ่งขึ้นมาได้
อย่างอัศจรรย์นางต้องการบังคับตนเองรวมถึงหลินอี่เสียง
เพื่อให้เขาพยายามคิดหาวิธีการสู่ขอนางเข้าราชวงศ์ด้วยเช่นกัน
ดังนั้นนางถึงร่วมมือกับมารดาแสดงละครจากนั้นขึ้นมา

พานเหวินหัวรู้เรื่องบุตรีของตนกับหลินอี่เสียงมาตลอด
และวาดหวังว่าสักวันหนึ่งบุตรีของตนจะก้าวข้ามผ่านธรณีประตู
ของราชวงศ์เสมอมา ดังนั้นตอนนั้นนางถึงร่วมมือกับหลิวอิว
คิดไม่ถึงว่าเรื่องราวกลับอยู่เหนือความคาดหมายของพวกนาง
สองคนอย่างสิ้นเชิง

ตอนนั้นหลิวอิวมิได้คิดสั้นจริงๆ นางแค่ซ่อนตัวเพื่อให้
หลินอี่เสียงนึกถึงและคิดถึงตนขณะที่กำลังร่วมหอกับเซี่ยเหยา
ในคืนวิวิธ เพื่อสร้างความคับข้องใจแก่พวกเขาเท่านั้น

ขณะนั้นหลิวเซิงหยวนไปร่วมงานอภิเษกสมรสของ
เซี่ยเหยากับหลินอี่เสียง เขาจึงไม่ล่วงรู้ลูกไม้ของพวกนาง
สองแม่ลูกเลยสักนิด พอกลับมาถึงจวนก็ได้ยินข่าว “การ
เสียชีวิต” ของบุตรีตนเสียแล้ว

แผนการของหลิวอี้วี้กับพานเหวินหัวคือไปสร้างกระโดดแม่น้ำที่นอกเมือง ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลก นางกลับถูกพ่อค้ามนุษย์จับตัวไปโดยยังมีทันได้แสดงละครฉากนั้น

พานเหวินหัวแก่ชรา ดังนั้นอีกฝ่ายจึงไม่เหลือบแลจนพ้นเคราะห์ครานี้ไปได้ แต่ก็ต้องทนเห็นบุตรที่ถูกจับตัวไปโดยมิอาจทำอะไรได้ นางไม่รู้ว่าควรทำเช่นไรจึงร้องไห้โวยวายวิ่งไล่ตามไปตลอดทาง ครั้นฟื้นขึ้นมาหลังจากถูกตีจนสลบในอีกหลายชั่วยามต่อมา พาก็มีดแล้ว

พานเหวินหัวซึ่งหวาดกลัวถึงขีดสุดไม่รู้ว่าควรทำเช่นไรดี พ่อค้ามนุษย์พวกนั้นกระทำการอุกอาจอยู่ในแคว้นเซี่ยไหลไม่เพียงแค่เมืองหลวง แต่ยังพบเห็นได้ทั่วไปตามท้องที่ต่างๆ ทางการมิอาจกำราบพวกมันให้สิ้นซากได้เช่นกัน นอกจากนี้พานเหวินหัวยังรู้ดีว่าต่อให้อยากช่วยหลิวอี้วี้กลับมาสักเพียงใด ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

นางกลับบ้านอย่างขวิญหนีดีฝ่อ เมื่อเผชิญกับการซักถามของหลิวเซิงหยวน พานเหวินหัวไม่กล้าบอกว่าตนพาบุตรออกไปนอกเมืองและเห็นนางถูกจับตัวไป ดังนั้นจึงพูดปิดบอกว่าหลิวอี้วี้คิดไม่ตกจนกระทำอัตวินิบาตกรรม

สตรีในเมืองที่ลอบมีใจปฎิพัทธ์ต่อหลินอ้อเสียงมีจำนวน
มาก ทว่าพอถึงคราวของตน หลิวเซิงหยวนยังทนรับไม่ไหว
อยู่ดี ความเดือดดาลและความเสียใจถึงขั้นขึ้นมาพร้อมกัน
หลิวเซิงหยวนลงมือซ้อมพานเหวินหั่วอย่างรุนแรง และส่งคน
ออกนอกเมืองเพื่อตามหาศพของหลิวอ้อวี่ ทว่าจนแล้วจนรอด
ก็ไม่พบเบาะแส

ตระกูลหลิวไม่นับว่าเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงอันใดใน
เมืองหลวง ส่วนหลิวอ้อวี่ก็มิได้ดึงดูดความสนใจของผู้คน
เช่นเซี่ยเหยา การหายตัวไปของนาง นอกจากคนตระกูลหลิว
จำนวนหนึ่งที่ล่วงรู้ คนนอกไม่มีผู้ใดสนใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย
เนื่องจากหาศพไม่พบจึงมีอาจทำพิธีฝังได้ เรื่องนี้ถูกลากยาวไป
แต่บนโลกนี้ไม่มีเรื่องใดปกปิดไว้ได้ ข่าวการฆ่าตัวตายของ
หลิวอ้อวี่จึงแพร่เข้าหูคนจำนวนหนึ่ง

เมื่อ “การตาย” ของหลิวอ้อวี่ยาวนานขึ้นเรื่อยๆ ความ
เศร้าโศกที่สูญเสียชีวิตของหลิวเซิงหยวนที่มีอยู่แต่เดิมค่อยๆ
เปลี่ยนเป็นความขायหน้า เขาทุ่มเทความคิดไปที่บุตรของตน
คิดไม่ถึงว่าผ่านไปกว่าครึ่งปี บุตรของเขาจะกลับมายืนอยู่
ตรงหน้าอย่างมีชีวิตอีกครั้ง

ตอนที่ 202 สืบเรื่องตระกูลเซีย

ครั้นนึกถึงเรื่องในอดีต หลัวอ้อวีสะท้อนใจเป็นล้นพ้น ไม่กล้าบอกความคิดของตนในตอนนั้นให้หลินอี่เสียงฟัง เพียงกล่าวอธิบายอย่างลวกๆ ไปว่า “ข้าถูกพ่อค้ามนุษย์จับตัวไป ถูกขายทอดต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงแคว้นชิงหมิง คิดไม่ถึงว่าจะรอดชีวิตกลับมาได้”

ยามนั้นหลินอี่เสียงเชื่อข่าวการตายของหลัวอ้อวีไว้ว่าไร้เหตุผล เขาเห็นแม้กระทั่ง “ศพ” ของนางเสียชีวิตซ้ำ เพียงแต่ตอนนั้น...

หลินอี่เสียงมิได้เอื้อนเอ่ยอันใด พลังนึกถึงภาพเหตุการณ์ตอนที่ตนมาที่จวนตระกูลหลิวหลังจากรู้ข่าวการตายของหลัวอ้อวีอย่างเจ็บๆ

พานเหวินหัวเป็นผู้พาเขาไปดูศพ ขณะนั้นนางนอนอยู่ตรงนั้น เขาเพียงมองอยู่ไกล ๆ ไม่กี่ครั้งแล้วก็หมุนกายจากไป เนื่องจากความหงุดหงิดและยังมีเรื่องจุกจิกกวนใจที่ตระกูลเซียเหลือทิ้งไว้ ทำให้เขาไม่มีเวลาสนใจว่าหลัวอ้อวีตายจริงหรือไม่

อีกทั้งยังรู้สึกว่ายู่ดี ๆ พานเหวินหัวไม่จำเป็นต้องสั่งให้บุตรของตนแสวงตายเพื่อหลอกลวงเขา มีหน้าซำยังเสแสร้งนานถึงเพียงนั้นอีกด้วย

หากบอกว่าหลินอีเสียงซึ่งบัดนี้รู้ความจริงแล้วไม่ถือสา แม้แต่น้อยคงเป็นเรื่องโกหก ดังนั้นเขาจึงมิได้คุยเรื่องนี้กับหลิวอื่อวี่อีกต่อไป แต่กลับถามขึ้นมาว่า “เช่นนั้นเจ้าเข้าวังหลวงและพบฮ่องเต้แคว้นชิงหมิงได้อย่างไร”

ครั้นหลิวอื่อวี่ได้ยินน้ำเสียงเจือความเย็นชาเล็กน้อยของหลินอีเสียงก็รู้ตัวว่าตนเป็นฝ่ายผิดก่อน นางจึงไม่มีสิทธิ์ตัดพ้ออะไรทั้งสิ้น

“สตรีที่ถูกขายไปจากแคว้นเซี่ยไหล ดูเหมือนว่าสุดท้ายแล้วจะถูกขายให้บุคคลคนเดียวกัน ข้าไม่ค่อยรู้เรื่องอย่างเป็นรูปธรรมมากนักเช่นกัน เพียงแต่ตอนนั้นพวกเขาถามอะไรตั้งหลายอย่าง ข้าทำเพื่อรักษาชีวิต พอตอบไปแล้ว พวกเขากลับมิได้ทำอะไรซ้ำจริง ๆ หลังจากผ่านไปสักระยะหนึ่งข้าก็ได้พบคนสนิทของฮ่องเต้”

หลิวอ้อวีพูดไปพูดมาก็นึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ตนได้พบ
เชวียนหยวนเข้าเทียบเป็นครั้งแรก นางซึ่งยังคงรู้สึกหวาดหวั่น
ไม่หายมองหลินอ้อเสียงอย่างกระวนกระวาย จากนั้นจึงพูดว่า
“ดูเหมือนว่าพวกเขาสนใจเรื่องของตระกูลเซียมาก ถ้ามัวแต่
ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตระกูลเซียอยู่ตลอด พอรู้ความสัมพันธ์ของ
ข้ากับเซียเหยาจึงปฏิบัติต่อข้าไม่เลวนัก”

“ตระกูลเซีย?” เมื่อหลินอ้อเสียงได้ฟังหลิวอ้อวีพูดเช่นนั้นก็
ฉงนสนเท่ห์เล็กน้อย ผู้ที่แคว้นชิงหมิงเคียดแค้นชิงชังมากที่สุด
สมควรเป็นตระกูลหนานก่งกับตระกูลเซียมิใช่หรือ หาก
ปราศจากสองตระกูลนี้ พวกมันคงโจมตีแคว้นเซียไหลจน
แตกพ่ายไปนานแล้ว แล้วจะดูแลผู้ที่มีความสัมพันธ์กับ
ตระกูลเซียเป็นอย่างดีได้อย่างไร

“ถูกต้อง เป็นตระกูลเซีย” พอหลิวอ้อวีคิดว่าตนต้องฟัง
เซียเหยาถึงจะรอดชีวิตในช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานสุดท้ายได้
ก็อยากจะอาเจียน “ชายที่กลับมาพร้อมข้าผู้นั้นคือคนสนิท
ของฮ่งเต๋ ข้าไม่รู้ว่าฮ่งเต๋ส่งเขามาด้วยเหตุใด บางทีอาจต้อง
ทำงานสำคัญอะไรบางอย่างก็เป็นได้”

หลินอี่เสียงก้มหน้าตริตรองอยู่นาน ความเงิบสงบ
ภายในห้องทำให้หลิวอี่วี่้อัดเล็กน้อย เมื่อหลินอี่เสียงลุกขึ้น
เพื่อจะจากไป นางก็ยกมือขึ้นดึงชายแขนเสื้อของเขาพร้อมเอ่ย
ถามเสียงต่ำ “นี่จะไปแล้วหรือ”

หลินอี่เสียงยิ้มอย่างชั่วร้ายพลางกุมนิ้วของหลิวอี่วี่ไว้
จากนั้นก็คลายมือออกและย้อนถามกลับไ้ว่า “มิเช่นนั้นแล้ว
อยากให้ข้าอยู่ค้างคืนที่นี่ยังนั้นหรือ”

หลิวอี่วี่ขมวดคิ้วไม่เอ่ยอันใดอีก นางถอนหายใจ
อย่างแรง พลิกกายนอนลงบนเตียงโดยไม่สนใจหลินอี่เสียง
อีกต่อไป

หลินอี่เสียงค่อมกายลงช้าๆ และพุดเนิบๆ ข้างใบหูนาง
ท่ามกลางความมืด “เวลายังอีกยาวไกล จะรีบร้อนไปไ้?”

ลมหายใจอุ่นร้อนของหลินอี่เสียงเป่าเข้าใบหูของ
หลิวอี่วี่จนร่างสั่นสะท้าน นางกระชับผ้าห่มจนแน่น พร้อมขบ
ริมฝีปากล่าง ถึงกระนั้นหลินอี่เสียงกลับเหยียดกายตรง
พร้อมจะจากไปเสียแล้ว

ด้วยความจนปัญญา หลัวอีวี้จึงทำได้เพียงลุกขึ้นนั่ง
อีกครา ชั่วพริบตาที่มุ่มปากเฉียดผ่านหลินอีเสียง นางก็รู้สึกว่
ไบหน้าของตนร้อนเสียแล้ว

“ข้าจะพาเจ้ากลับไป”

หลัวอีวี้สวมเสื้อคลุมตัวนอกแล้วเดินมุ่งไปที่ประตู เมื่อ
เปิดประตูก็ถึงจุดตายขององครักษ์ที่เฝ้าอยู่มาที่ร่างของตน
จากนั้นจึงกระซิบสั่งงานอะไรบางอย่างกับพวกเขา เมื่อหลัวอีวี้
แน่ใจว่าหลินอีเสียงเดินออกจากประตูห้องที่เปิดอยู่อีกทั้งยัง
จากไปแล้ว นางถึงหมุนกายกลับไปในห้องอีกครา

ตลอดทางขากลับจากจวนตระกูลหลัว หลินอีเสียงขบคิด
ถึงสาเหตุที่แคว้นชิงหมิงตามสืบเรื่องของตระกูลเซียมาตลอด
หรือว่าตระกูลเซียยังมีความลับที่มีอาจให้ผู้ใดล่วงรู้อยู่อีกหรือ
บัดนี้คนตระกูลเซียตายหมดแล้ว ต่อให้อยากสืบอีกสักเพียงใด
เกรงว่าคงสืบอะไรไม่ได้เช่นกัน

นับตั้งแต่คนจากแคว้นชิงหมิงเข้าเมืองหลวง หลินอีเจิน
ก็รักษาระยะห่างกับพวกมันมาตลอด กระทั่งว่าเรื่องบางอย่างที่
สมควรไปจัดการด้วยตนเองยังมอบให้หลินอีเสียงไปดูแล

อีกด้วย ถึงกระนั้นกลับคาดไม่ถึงว่าคนจากแคว้นชิงหมิงจะเป็นฝ่ายเข้าหาตนก่อน

หลินอี้เงินมองไปห่ล่เงินที่อยู่ตรงหน้าด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย หากเขาจำไม่ผิด ชายผู้นี้สมควรเป็นผู้ที่มีตำแหน่งสูงสุดในหมู่คนพวกนั้น เขามาหาตนด้วยวัตถุประสงค์ใด

ไปห่ล่เงินสังเกตเห็นสายตาของหลินอี้เงินจึงยิ้มเล็กน้อย และกล่าวเปิดประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อม “กระหม่อมมาเพื่อใคร ทูลถามรัชทายาทว่าความร่วมมือระหว่างพวกเรากับตระกูลหนานกงก่อนหน้านี้อันล้มเหลวด้วยสาเหตุใด และจวินเชียนแล้วสองพี่น้องตายได้อย่างไรพะย่ะค่ะ”

ท่าทีที่ไปห่ล่เงินสนทนากับหลินอี้เงินไม่เหมือนสิ่งที่ข้ารับใช้สมควรมีต่อรัชทายาทแม้แต่น้อย หลินอี้เงินไม่พอใจอยู่บ้าง ถึงกระนั้นกลับมิได้แสดงออกมา เขารู้มาตลอดว่าแคว้นชิงหมิงไม่มีทางปล่อยเรื่องนั้นไปโดยไม่สนใจใยดีแน่ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าจะพูดออกมาในสถานการณ์เช่นนี้ เห็นทีเป้าหมายที่แคว้นชิงหมิงส่งคนมาที่แคว้นเซี่ยไหลคราวนี้หาใช่แค่ต้องการ

คลี่คลายสถานการณ์ของสองแคว้นอย่างง่ายดายเช่นนั้นจริง ๆ ด้วยสินะ

“จวินเซียนแล้ว” หลินอี้เงินเพิ่มพ้ำชื่อนี้อีกครั้ง พลางค้นหาคนผู้ี้จากความทรงจำ “อ้อ แม่ทัพหนานกงเคยเอ่ยถึง ใช้สองคนที่เชี่ยวชาญการวางยาพิษนั้นหรือไม่”

“ถูกต้อง พวกเขาพะยะค่ะ”

แม้ว่าจวินเซียนล้วยกับจวินเซียนเหยียนมิใช่ทหารที่ดีที่สุดของฝ่าบาท แต่จากการวิเคราะห์ของเขาก่อนหน้านี้ การส่งสองคนนี้มาก่อวณแคว้นเซียไหล่นับว่าเกินพอ พวกเขาจบชีวิตอยู่ที่นี้ ทำให้ทุกคนต่างประหลาดใจอยู่บ้าง รวมทั้งไปหลี่เงินและเซวียนหยวนเข้าเทียบ

หลินอี้เงินนั่งฟังแก้อีพลางมองไปหลี่เงินอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเอ่ยปากอย่างแฉ่ฉ่ำ “ข้าบอกเจ้าก็ได้ ว่าผู้ใดฆ่าพวกเขา เพียงแต่เจ้าต้องบอกข้าเช่นกันว่าเจ้าคิดจะทำเช่นไร”

“นี่คือเรื่องของแคว้นชิงหมิงของกระหม่อมแล้ว หวังว่ารัชทายาทจะไม่สอดมือเข้ามายุ่งพะยะค่ะ”

หลินอ้อเงินหัวเราะเจี๊ยบๆ “แผนการคราวนี้ล้มเหลว ผู้ที่
หงุดหงิดโมโหมิได้มีแต่พวกเจ้า แต่ข้าก็เช่นกัน สองคนนั้นตาย
ด้วยเงื้อมมือน้องแปดของข้า เขาคอยทำลายงานของข้าเสมอมา
มิใช่แค่เรื่องสองเรื่องแล้วเช่นกัน”

“องค์ชายแปด?” ดวงตาไปหลීเงินกระจ่างวูบ เขาไม่
สงสัยว่าหลินอ้อเงินพูดปดหรือไม่ และไม่สงสัยว่าหลินอ้อหนาน
มีความสามารถที่จะทำเรื่องเช่นนั้นได้หรือไม่ด้วยเช่นกัน
“ถ้าอย่างนั้นพระชายาองค์ชายแปดมีส่วนร่วมด้วยหรือไม่
พะย่ะค่ะ?”

ไปหลීเงินเอ่ยถึงลู่อื่อเหยา ทำให้หลินอ้อเงินนั่งอึ้งใน
บัดดล พวกมันให้ความสนใจนางลู่อื่อเหยาผู้นี้ มิหนำซ้ำยัง
ตระหนักได้ว่านางไม่ธรรมดาอีกด้วย เช่นนั้นพวกมันรู้จักเขา
มากเพียงใด

“มีส่วนร่วมด้วยจริง ๆ สองคนนั้นพูดได้ว่าถูกนางฆ่า
กับมือ” หลินอ้อเงินผงกศีรษะ ผลักเรื่องไปให้หลินอ้อหนาน
กับลู่อื่อเหยา มิหนำซ้ำยังไม่คิดว่าการทำเช่นนั้นจะผิดอันใด
อย่างไรเสียสิ่งที่เขาพูดล้วนเป็นความจริง

“ขอบพระทัยรัชทายาท” เมื่อไปหลี่เจินได้รับข้อมูลที่
ต้องการแล้วก็ค้อมกายให้หลินอี่เจินเล็กน้อย จากนั้นจึงเดิน
จากไปทันที

หลินอี่เจินมองส่งเขาเดินออกนอกประตู พลังคิดว่า
ยังเหลืออีกกี่วันกว่าราชทูตจากแคว้นชิงหมิงจะจากไป เมื่อ
หาเรื่องให้หลินอี่เจินกับลู่จื่อเหยาได้บ้าง หลินอี่เจินก็อารมณ์
ดีขึ้นมากโดยไม่รู้ตัว เขาอยากดูซิว่าสองคนนั้นจะกล้าตั้งตน
เป็นปฏิปักษ์กับคนสนิทของฮ่องเต้แคว้นชิงหมิงโดยตรงอย่าง
เปิดเผยหรือไม่

สองวันนี้ลู่จื่อเหยาอารมณ์แปรปรวนค่อนข้างมาก
หลิวอี่อวี่มีชีวิตรอดกลับมา ส่วนนางเองก็ต้องสาละวนเรื่องของ
เจียงเว่ย ดังนั้นจึงไม่มีเวลามาอยู่กับหลินร่วเสวี่มากนัก

หลินร่วเสวี่ดูเหมือนไร้เดียงสา สมองคล้ายมิได้บรรจุ
เรื่องราวอันใดมากนัก ทว่าความจริงแล้วยามนางอยู่ตามลำพัง
จะใช้ความคิดมากมาย การอภิเษกสมรสเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี
คราวนี้ตึงนางเข้าไปเกี่ยวข้อง สำหรับหลินร่วเสวี่ เรื่องนี้
เสมือนฟ้าถล่มลงมาอย่างไรอย่างนั้น แต่การที่มีพวกจื่อหนิงช
วงคอยอยู่เคียงข้างและหนุนหลังนาง ทำให้หลินร่วเสวี่อุ่นใจ

เรื่องบางอย่างที่มองไม่เห็นยามปกติ ยามนี้กลับมองเห็นอย่าง
แจ่มชัด

“ผีสะใภ้แปด ขำซุกจะคิดถึงท่านแม่แล้วสิ พอจะกลับวัง
ไปเยี่ยมนางเป็นเพื่อนข้าได้หรือไม่”

ลู่อื่อเหยาผินหน้ามองเจ้าของเสียงแล้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง
จากนั้นจึงตกปากรับคำ “ได้ จะออกเดินทางเมื่อใด”

“ตอนนี้”

ลู่อื่อเหยาเข้าวังพร้อมหลินร้วเสวี่ย ตลอดทางหลิน
ร้วเสวี่ยสงบนิ่งเป็นอันมาก ค่อนข้างต่างจากยามปกติเล็กน้อย

ทั้งสองคนเดินอยู่บนทางเดินโรยกรวดขนาดเล็ก มอง
ทัศนียภาพข้างทางพลางครุ่นคิดเรื่องของตนเอง

ทันใดนั้นหลินร้วเสวี่ยชะงักฝีเท้า ลู่อื่อเหยาเงยศีรษะ
และรังสายตาขึ้นมาจากเท้าของตน เมื่อมองไปตามทิศทางที่
หลินร้วเสวี่ยกำลังมองอยู่ก็ตะลึงงันเช่นเดียวกัน

ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้ามิใช่ใครอื่น แต่เป็นหนานกงนั่วเออร์
กับหลิวอื่อวี่ ทั้งสองคนคล้ายกำลังสนทนาอะไรบางอย่าง และ

ดูเหมือนสมานฉันท์กันมาก มุมปากต่างอมยิ้ม เพียงแต่ไม่รู้ว่
รอยยิ้มนี้มีความจริงใจอยู่สักเท่าใด

สาเหตุที่ตอนนั้นหลิวอี้วี่ปิดบังลู่จื่อเหยาเรื่องระหว่าง
นางกับหลินอี้เสียงได้นานถึงเพียงนั้น มิใช่ลู่จื่อเหยาแสนจะโง่ม
บัดนี้ลู่จื่อเหยากระจ่างแจ้งเสียยิ่งกว่ากระจ่างแจ้งว่าหลิวอี้วี่
มีความฉลาดหลักแหลมมากเพียงใด ดังนั้นความประหลาดใจจึง
อันตรธานไปอย่างรวดเร็ว

หนานกงนิ้วเอ๋อร์กับหลิวอี้วี่เห็นพวกนางแล้วเช่นกัน
ทั้งสองฝ่ายต่างเดินไปข้างหน้าอย่างเข้มข้น จากนั้นก็หยุดเดิน
และมองดูอีกฝ่าย

หลินร่วเสวี่เกรงกลัวคนตระกูลหนานกงมาตลอด เมื่อ
เผชิญหน้าหนานกงนิ้วเอ๋อร์ นางไม่กล้าเรียกนางว่า “พี่สะใภ้
เจ็ด” เช่นที่ปฏิบัติต่อลู่จื่อเหยาเสียด้วยซ้ำ

ลู่จื่อเหยาเห็นความดูแลที่ฉายอยู่ในดวงตาหนานกง
นิ้วเอ๋อร์อย่างชัดเจน นางเอื้อมมือไปตบเอาหลินร่วเสวี่ ทำให้
หลินร่วเสวี่ร่างสะท้านและเหยียดตัวตรงทันที

“เจ้าเป็นองค์หญิง ที่นี่คือบ้านของเจ้า กลัวอะไร” น้ำเสียงของลู่จื่อเหยาอ่อนโยน ถึงกระนั้นไม่รู้เพราะเหตุใด พอหลินร่ำเสวียฟังนางพูดเช่นนี้ ความอึดอัดที่เกิดจากหนานกงนิ้วเอ๋อร์กับหลิวอีวีพลันปลาสนาการไปสิ้น

หลิวอีวีพบพระชายาองค์ชายแปดซึ่งหน้าเป็นครั้งแรก ครั้นได้ยินลู่จื่อเหยากล่าวเช่นนี้ก็รู้สึกสนใจอยู่บ้าง หลินอีเสียงกับหลินอีหนานมิได้ยืนอยู่บนเรือลำเดียวกัน นี่คือนี่ที่หลิวอีวีรู้มานานแล้ว เพียงแต่เหตุใดพระชายาองค์ชายแปดผู้นี้กล้าพูดจากับองค์หญิงเช่นนี้ มิหนำซ้ำยังแสดงท่าทีว่าพุ่งเป้าไปที่หนานกงนิ้วเอ๋อร์อย่างชัดเจนอีกด้วย

หนานกงนิ้วเอ๋อร์เม้มปากยิ้ม คล้ายไม่ได้ยินพูดของลู่จื่อเหยาอย่างไรอย่างนั้น นางเอ่ยถามหลินร่ำเสวียว่า “คุณเคยกับการอยู่ที่จวนองค์ชายแปดหรือไม่”

“คุณเคยแล้ว” หลินร่ำเสวียจ้องตาของหนานกงนิ้วเอ๋อร์กลับ “พี่แปดกับพี่สะใภ้แปดดีต่อข้ามาก”

“หากดีจริง ๆ เช่นนั้นก็ดี” หานางนิ้วเอิร์กล่าวระคนยิ้ม
แฝงความนัย “ผู้ใดดีกับเจ้าอย่างจริงใจ องค์หญิงสมควรจดจำ
ไว้”

“ถูกต้อง” ลูจื่อเหยาพูดต่อจากหานางนิ้วเอิร์ พลัง
มองนางอย่างไร้ความยำเกรง จากนั้นจึงเหลือบมองหลิวอีวี่ที่
อยู่ทางนั้น “รู้จักมองคนที่ดีต่อตนเองให้ชัดเจน จะได้จดจำได้ว่า
บาดแผลบนร่างถูกผู้ใดกัด”

ตอนที่ 203 เผ่าจับตาดูหลัวอ้อวี

ลู่อื่อเหยา มองหลัวอ้อวีอย่างไม่แยแส ทำให้หลัวอ้อวีร้อนตัวเล็กน้อย นี่กว่าตนทำให้พระชายาองค์ชายแปดซึ่งกำลังรุ่งโรจน์ในยามนี้ไม่พอใจเสียแล้ว ขณะที่หลัวอ้อวีกำลังคาดเดาอยู่ว่านางไม่ถูกชะตาตนเรื่องใด ลู่อื่อเหยากลับเป็นฝ่ายเริ่มสนทนากับนางก่อน

“ท่านนี่คงเป็นคุณหนูตระกูลหลัว หลัวอ้อวีกระมัง” ลู่อื่อเหยา ยิ้มหวาน พลองมองหลัวอ้อวี ปราศจากท่าทีข่มขู่ วัณเช่นยามสนทนากับหนานกงนิ้วเออร์เมื่อสักครู่นี้ ครั้นเห็นหลัวอ้อวีผงกศีรษะช้า ๆ และได้ยินเสียงที่นางเคยใช้พูดกับตนนับครั้งไม่ถ้วน ลู่อื่อเหยาพลันรู้สึกว่าการที่สวรรค์เปลี่ยนตัวตนให้นางได้มีชีวิตอยู่บนโลกนี้สืบไปช่างเป็นเรื่องดีเสียจริง

“ก่อนหน้านี้ข้าเคยได้ยินคนเอ่ยชื่อของเจ้า วันนี้พอได้พบหน้าก็น่ารักอ่อนโยนดังที่นางว่าไว้จริง ๆ” ลู่อื่อเหยาเอ่ยปากหลังจากที่มองสำรวจหลัวอ้อวีอย่างถ้วนถี่ไปคำรบหนึ่ง “วันนี้

ข้ายังมีธุระ วันหน้าหากมีโอกาส พวกเราค่อยนั่งสนทนากันดี ๆ อีกครา”

คำชมเชยของลู่อื้อเหยา เมื่อกระทบโศดหลัวอื้อวี้ก็เป็นเพียงถ้อยคำตามมารยาทเท่านั้น ตนมีคุณค่ามากเพียงใด หลัวอื้อวี้รู้ดีกว่าผู้ใดทั้งสิ้น ยิ่งไปกว่านั้นนางไม่ได้ยุ่งแคว้นเฉียไห่หลานหลายเดือนแล้ว ยังมีผู้ใดเอ่ยเรื่องตนกับพระชายาองค์ชายแปดผู้ยิ่งใหญ่ อีกทั้งยังชมเชยว่านางน่ารักและอ่อนโยนอีกเล่า

หลัวอื้อวี้ยิ้มแย้ม ค้อมกายส่งลู่อื้อเหยากับหลินร่วเสวียเดินจากไป จากนั้นเมื่อเห็นสายตาของหนานกงนั่วเออร์ที่กำลังจ้องมองตนอย่างไม่สบอารมณ์ก็กระอักกระอ่วนใจเล็กน้อย

ลู่อื้อเหยากับหนานกงนั่วเออร์แสดงท่าทีว่าไม่ชอบหน้าอีกฝ่ายออกมาอย่างชัดเจนเสียเหลือเกิน ไม่รู้ว่าหลินอื้อหนานกับหลินอื้อเสียงสองคนซึ่งเป็นคนกลาง เมื่อพบหน้ากันยามปกติจะเป็นเช่นไร

ลู่อื้อเหยาพาหลินร่วเสวียเดินมุ่งหน้าต่อไป ครั้นอยู่ใกล้จากหนานกงนั่วเออร์มากแล้ว นางก็ได้ยินหลินร่วเสวียกระซิบ

ถามตนว่า “พีสะใภ้แปด คนผู้นั้นคือราชทูตจากแคว้นชิงหมิง
สินะ พวกนางสองคนมาอยู่ด้วยกันได้อย่างไร”

ลู่อื่อเหยาปราชตามองหลินรั่วเสวียเบา ๆ คราหนึ่ง
หลังจากครุ่นคิดเจียบ ๆ อยู่นานจึงเอ่ยว่า “เดิมทีหลิวอื่อวีเป็น
ชาวแคว้นเซียไหล หากข้าจำไม่ผิด คราวนี้นางกลับมาได้อย่าง
ยากลำบาก คงไม่มีทางอยากจากไปอีกแล้ว นอกเสียจากตอนนี้
นางได้สถานะที่นางต้องการจากแคว้นชิงหมิง แต่เรื่องนี้เป็น
ไปได้ไม่น้อยมาก”

ลู่อื่อเหยาจำได้ว่าคราวนั้นหลินอื้อหนานพานางไปชมดู
ความสนุกสนานที่แคว้นชิงหมิง ด้วยความนิยมในสังคมของ
แคว้นชิงหมิง สตรีที่ไม่มีแรงแม้แต่จะจับไม้เช่นหลิวอื่อวีไม่ค่อย
เป็นที่ชื่นชอบของฮ่องเต้หรือเชื้อพระวงศ์ชนชั้นสูงมากนัก ยิ่ง
ไม่ต้องเอ่ยถึงว่านางคือชาวแคว้นเซียไหลที่มีสถานะน่าสงสัย

“บางที่พวกนางสองคนอาจอยากได้ผลประโยชน์อะไร
บางอย่างจากอีกฝ่ายก็เป็นได้ ใครจะไปรู้” ลู่อื่อเหยาหัวเราะร่วน
เบา ๆ นางผินหน้าสบตาหลินรั่วเสวียพลางยกมูมปากน้อย ๆ
จากนั้นจึงกล่าวอย่างแฉ่มช้า “เรื่องบางอย่างภายหน้าเจ้าจะ
เข้าใจเอง”

หลินรว่เสวียขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ลู่จื่อเหยาพูดนั้น
หมายความว่าเช่นไร โชคดีที่ไม่นานนักก็มองเห็นจื่อหนิงซวง นาง
จึงลืมเรื่องนี้ไปเสีย

เมื่อจื่อหนิงซวงเห็นหลินรว่เสวียกับลู่จื่อเหยา ใบหน้าที่
เย็นชาก็อ่อนโยนลงเล็กน้อย

ลู่จื่อเหยาเห็นอีกคนหนึ่งที่อยู่ในห้องก็ประหลาดใจ
เล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้พบอินเจียนหลีอยู่ที่นี้

“พอดีเลย ข้ามีธุระอยากให้อาจารย์ช่วย” ลู่จื่อเหยาก้าวไป
ข้างหน้าเพียงเล็กน้อยจนถึงเบื้องหน้าอินเจียนหลี ขณะที่กำลัง
จะพูดต่อไปกลับถูกจื่อหนิงซวงดึงมือไว้อย่างกะทันหัน

ลู่จื่อเหยามองจื่อหนิงซวงซึ่งแสดงท่าทีให้นางเปลี่ยน
เรื่องคุยอย่างฉะฉานทันที จากนั้นจึงทำตาม

“จู่ๆ วันนี้เสวียบอกว่าคุณคิดถึงก๊วยเฟย ต้องให้ข้า
พานางเข้าวังมาเยี่ยมให้จงได้ ข้าเดาว่านางไม่กล้ากลับมาเอง
เพราะกลัวว่าจะก่อเรื่องจนออกจากวังหลวงไม่ได้อีกเจ้าค่ะ”

จื่อหิงซวงมองหลินร่วเสวี่ด้วยความรักใคร่เอ็นดู
จากนั้นจึงพูดตามน้ำไปกับลู่จื่อเหยา หลังจากที่พวกนางสนทนากันอย่างใจลอยสักครู่หนึ่ง ลู่จื่อเหยาถึงได้ยินจื่อหิงซวงพูดขึ้นมาว่า “ได้แล้วละ”

“พระชายาองค์ชายแปดมีเรื่องให้ไปทำเช่นนั้นหรือ”
อินเจียนหลี่เห็นจื่อหิงซวงกล่าวเช่นนั้นจึงถามเสียงต่ำ

“ช่างเถอะ สายสักหน่อยข้าจะไปหาเจ้าที่จวนอ๋องก็
แล้วกัน”

เดิมทีลู่จื่อเหยาคิดที่จะคุยเรื่องเจียงเว่ยกับอินเจียนหลี่
แต่พอนึกดูอีกครา ดูเหมือนว่าที่นี่ไม่ค่อยเหมาะสมสักเท่าใดนัก
ดังนั้นจึงเปลี่ยนใจ

จื่อหิงซวงมองคนทั้งสองแล้วจูงมือหลินร่วเสวี่เดิน
ออกไปข้างนอก “ข้าจะพาเสี่ยวเสวี่ออกไปคุยที่ลานตำหนัก
สักครู่ ภายในห้องปราศจากคนรบกวน คุยจบแล้วค่อยออกมา”

ลู่จื่อเหยา มองจื่อหิงซวงเดินออกจากห้องไปด้วย
สายตาแปลกๆ เมื่อเหลืออ่แค่ นางกับอินเจียนหลี่สองคน
ลู่จื่อเหยาจึงถามเสียงต่ำ “หนึ่งก๊วยเฟยเป็นวรยุทธ์จริงหรือ”

“หรือท่านไม่ทราบ? วรรณุทธิ์ของหญิงก๊วยเพยไม่ด้อยไปกว่าท่านอ๋อง เมื่อสักครู่นี้ต้องมีคนแอบฟังอยู่ข้างนอกแน่ เพียงแต่ข้ากับท่านไม่รู้ตัวเท่านั้นเอง”

ลู่อื่อเหยาสะกดความตกตะลึงพริ้งเพริดภายในใจ รีบคุ้ยกระกับอินเจียนหลี่ทันที อินเจียนหลี่ขมวดคิ้วอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งลู่อื่อเหยาพูดจนจบ เขาถึงถามว่า “เป็นแผนขององค์ชายแปดหรือ”

“ไม่เกี่ยวกับเขา ข้าอยากทำเช่นนี้เอง มีปัญหาหรือ”

“ไม่มี”

ลู่อื่อเหยามีความคิดพิเรนทร์มากมายนัก นี่คือนสิ่งที่อินเจียนหลี่ตระหนักได้อย่างลึกซึ้งมากเป็นพิเศษในช่วงที่ผ่านมา แต่เขาคิดไม่ถึงอยู่ดีว่านางกลับคิดใช้วิธีการเช่นนี้มาจัดการเจียงเว่ยเพื่อแก้ปัญหาเรื่องหอโคมสะคราญ

“อีกสักครู่นี้จะไปหาเจียงเว่ย หากมีข่าวอันใดจะไปบอกท่านที่จวนองค์ชายแปด”

พอลู่อือเหยาสั่งงานเสร็จ อินเจียนหลีกั้เดินสาวเท้าจากไป ลู่อือเหยาเดินไปที่เรือนตำหนัก มองสองแม่ลูกซึ่งกำลังนั่งสนทนากันอยู่ทางนั้นพลางลอบถอนหายใจ

อินเจียนหลีกั้มาที่นี้เพราะเรื่องของหลินร้วเสวียเป็นแน่ ไม่รู้ว่ากั้ยเพยกับท่านอ่องคุยกับฮ่งเต้เป็นเช่นไรบ้าง

จื่อหนึ่งซวงเห็นลู่อือเหยาจึงชี้เก้าอี้ที่อยู่ด้านข้าง “มานั่งสิ”

“ท่านแม่ พี่สะใภ้แปดติดพิณเป็นด้วยนะเจ้าคะ หากมีเวลาจะให้นางบรรเลงให้ท่านฟัง” หลินร้วเสวียยกล่าวกับจื่อหนึ่งซวงราวกับกำลังมอบของล้ำค่า “จวนองค์ชายแปดน่าสนุกมากเหลือเกิน หากท่านออกจากวังได้เช่นกันก็คงดี”

“ในเมื่อพี่สะใภ้แปดของเจ้าดีไปเสียทุกอย่าง ไปไม่เห็นเจ้าเรียนรู้มาจากนางบ้างเลยละ” รอยยิ้มฉายวาบภายในดวงตาจื่อหนึ่งซวง “พิณที่ขำมอบให้เจ้าตอนนั้น ถูกเจ้าเผาจนสิ้นซาก หรือว่าโยนทิ้งอยู่ที่มุมใดมุมหนึ่งจนฝุ่นเกาะ ข้าก็ยังไม่รู้เลย เจ้ายังกล้าพูดเรื่องติดพิณกับข้าอีกหรือ”

“เรียนพินมันน่าเบื่อกจริง ๆ นี่เจ้าคะ เรื่องนี้โทษข้าไม่ได้ นะ” ครั้นหลินร่ำเสวียนึกถึงความทรงจำตอนที่ตนถูกบังคับให้ เรียนพินและต้องนั่งอยู่ตรงนั้นหลายชั่วยามโดยมีอาจ ขยับเขยื้อนได้ก็ยังไม่รู้สึกทุกข์ทรมานอยู่ดี “พีสะใภ้แปด ไยถึง เรียนพินล่ะเจ้าคะ? ใต้ทำอักรรมหาเสนาบดีบังคับให้ท่านเรียน ด้วยหรือ”

สายตาของจื่อหิงชวกับหลินร่ำเสวียนประทับอยู่บนร่าง ลู่จื่อเหยา ลู่จื่อเหยาหลุบเปลือกตาพลางยิ้มเล็กน้อย “ใช่แล้วละ ท่านพ่อข้าสั่งให้ข้าเรียนนะ”

สมัยนั้นเนื่องจากนางก่อเรื่องใหญ่ ทำให้เสียเงินคุณ ไม่อนุญาตให้นางฝึกวรยุทธ์ มีหน้าซ้ำยังออกคำสั่งห้ามทุกคน ในจวนตระกูลเข้าร่วมฝึกวรยุทธ์กับนางเด็ดขาด ตอนนั้นนาง เสียใจมาก โชคดีที่มารดาของนางคิดหาวิธีให้นางเรียนบางอย่าง เพื่อเอาใจเสียเงินคุณ จากนั้นจึงมาขอให้เสียเทียนแอบสอน วรยุทธ์ให้นางแทน

บัดนี้ลู่จื่อเหยาเห็นหลินร่ำเสวียนอดอันจื่อหิงชวก็อด นึกถึงท่านแม่ของตนมิได้ ผู้ที่ยามปกติไม่ค่อยพูดจา แต่จะคอย เป็นที่พึ่งให้นางไม่ว่ายามใดก็ตาม ขอเพียงเป็นสิ่งที่นางอยากจะ

ทำ ก็ต้องคิดหาวิธีให้นางทำให้จงได้ มิเช่นนั้นตอนนี้นางคงไม่ขวัญกลัวขัดคำสั่งเสียเงินคุณและลอบผิดกรรมฤทธิ์ต่อไปแน่

“พระสนม เรื่องของเสียวเสี่ยว ข้าพจะช่วยให้หรือไม่ เจ้าคะ?”

ลู่อื่อเหยาถึงเลอย่นาน สุดท้ายก็ยังถามออกมาอยู่ดี

จื่อหิงชวงจ้องมองลู่อื่อเหยาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงคลี่ยิ้ม “ไม่จำเป็น ข้าพยอมมีวิธี”

รอยยิ้มของจื่อหิงชวงนั้นเบาบาง มิหนำซ้ำยังอันตรายไปอย่างรวดเร็ว แต่ลู่อื่อเหยาเห็นนางพูดเช่นนั้นก็กระจ่างแจ้งแล้วว่าคราวนี้ยอมไม่มีวันเกิดเรื่องกับหลินร่วเสี่ยวแน่

หลังจากที่หลินร่วเสี่ยวพัวพันจื่อหิงชวงอยู่สองชั่วยาม ก็ตามลู่อื่อเหยาจากไป จื่อหิงชวงพิศมองเงาหลังที่กำลังเดินจากไปไกลของพวกนางสองคน พลางนึกถึงคำพูดเหล่านั้นของหลินม่ไป๋

จื่อหิงซวงไม่ค่อยวางใจลู่จื่อเหยาผู้นี้มาตลอด เนื่องจากตัวนางมีข้อสงสัยมากมายเหลือเกิน ถึงกระนั้นหลินรุ่ไปกลับพูดอย่างมั่นใจถึงเพียงนั้นว่าส่งหลินรุ่เสียไปที่จวนองค์ชายแปดได้ บัดนี้พอเห็นว่า เสี่ยวเสี่ยวอยู่ที่จวนองค์ชายแปดอย่างมีความสุข ความกังวลของจื่อหิงซวงก็สงบลงได้เสียที

พวกของลู่จื่อเหยายังมีทันเดินออกจากวังหลวงก็ถูกคนขวางไว้เสียแล้ว เมื่อได้ยินขัณฑ์ที่อยู่ตรงหน้าแจ้งว่าฮ่งเต๋อยากพบองค์หญิง ลู่จื่อเหยาก็นับตาหลินรุ่เสียซึ่งกำลังกระวนกระวายพร้อมเอ่ยว่า “องค์หญิงมิได้พบฝ่าบาทนานมากแล้ว ไปเข้าเฝ้าฯ สักหน่อยก็เป็นเรื่องที่สมควร”

ยามนี้ต่อให้พวกนางอยากจากไปก็มีอาจทำได้อยู่ดี นอกจากลู่จื่อเหยาจะไปเข้าพบฮ่งเต๋เป็นเพื่อน หลินรุ่เสียก็ปราศจากทางเลือกอื่นได้อีก นางทอดถอนใจตลอดทาง สายตาของฮ่งเต๋ช่างมีอยู่ทุกแห่งหน ไม่รู้ว่าผู้ที่แอบฟังพวกนางสนทนากันที่ตำหนักของจื่อหิงซวงจะเป็นคนของฮ่งเต๋ด้วยหรือไม่

ครั้นมาถึงสถานที่ที่หลินอวิ้นหลงอยู่ ลู่จื่อเหยาเย็นอยู่ข้างนอกโดยมิได้เข้าไปด้านใน ทว่าผ่านไปครู่หนึ่ง หลินอวิ้นหลงก็เรียกตัวนาง

ทันทีที่เดินเข้าไปในห้อง ลู่จื่อเหยารีบเค้นรอยยิ้มพร้อมถวายพระพรฮ่องเต้

หลังจากที่นางกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นกับเขาตั้งแต่การเข้าวังครั้งก่อน หลินอวิ้นหลงก็เปลี่ยนมุมมองที่มีต่อลู่จื่อเหยา ผู้นี้ เขาถามเรื่องของหลินรวิ้นเสียจากนางด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนจนเหมือนบิดาที่กำลังถามเรื่องของบุตรจากผู้อื่นจริง ๆ

ลู่จื่อเหยาตอบคำถามหลินอวิ้นหลงอย่างสุภาพตามมารยาทและระมัดระวัง ครั้นหลินอวิ้นหลงเปลี่ยนเรื่องและพูดถึงแคว้นชิงหมิง ลู่จื่อเหยาบังเกิดความรู้สึกขื่นमारาง ๆ ว่าบางทีผู้ที่ฮ่องเต้อยากพบอย่างแท้จริงวันนี้มิใช่หลินรวิ้นเสีย แต่เป็นนางต่างหาก

“ช่วงนี้เรางานยุ่งจนมิอาจปลีกตัวเพราะการเมืองของราชทูตแคว้นชิงหมิง หลิวอื่อวีผู้นั้น ก่อนหน้านี้นี้เจ้าเคยติดต่อกันหรือไม่”

“ทูลฝ่าบาท ไม่เคยเพคะ” ลู่จื่อเหยากัมศีระชะพร้อมตอบ คำถามของหลินอวิ้นหลง “เพียงแค่หม่อมฉันกลับเคยได้ยินผู้อื่น เอ่ยถึงชื่อนี้ ได้ยินว่าเมื่อก่อนหลิวอี้วีสนิทสนมกับเซี่ยเหยา พอสมควร หากฝ่าบาททรงอยากทราบเรื่องของนางจริง ไม่สู้ ทรงลองถามลั่วชินอ๋องดู บางทีเขาอาจรู้มากกว่าผู้อื่นก็ได้เพคะ”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเซี่ยเหยากับนางสนิทสนมกัน?”

“ฝ่าบาท นามเซี่ยเหยานี้เกรงว่าในเมืองหลวงคงมีเพียงไม่กี่คนที่ไม่เคยได้ยิน เรื่องของนางต่อให้ไม่อยากได้ยิน ยาม ปกติก็ต้องมีหลุมเข้าหูบ้างสักสองสามประโยคอยู่ดี ช่วยไม่ได้ เพคะ”

ลู่จื่อเหยากล่าวเช่นนั้นอย่างหน้าตาเฉย แต่รออยู่ครึ่งก่อน วันก็ไม่เห็นว่าหลินอวิ้นหลงจะกล่าวอันใดอีก ดังนั้นจึง ขอนดวงตาขึ้นมองช้า ๆ เพียงเห็นว่าเขากำลังนั่งฟังพนักเก้าอี้ พลางมองสำรวจนางอย่างไม่วางตาเท่านั้น

“คราวนี้หลิวอี้วีจะไม่จากไปอีกแล้ว ช่วยเราเฝ้าสังเกต สักหน่อย หากมีอะไรไม่ชอบมาพากลจงเข้าวังมารายงานทันที”

ลู่อื่อเหยร่างแข็งทื่อ คัดไม่ออกว่าไยหลินวีนหลงต้อง
มอบหน้าทีนี้ให้ตน เขาสงสัยหลวื่อวีนยังมีเหตุให้พอเข้าใจได้
แต่การที่เรียกให้นางเฝ้าจับตาดูหลวื่อวีนนั้นออกจะไม่ชอบมา
พากลแล้วกระมัง ลู่อื่อเหยาไม่คิดว่าฮ่องเต้จะเชื่อใจนางจนถึง
ขั้นนี้ เชนนั้นสาเหตุที่เขาตามตัวนางมาคือสิ่งใดกันแน่

ดบอียา

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อ่างข้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 6

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7752-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)